

O-LØB PÅ DEN GRØNNE Ø

Kurt Dose fortæller om o-løb i Irland, hvor han og Palle havde større succes med o-kortet end med vejkortet.

Sirpa og Palle Bay samt Birgit og undertegnede deltog i Shamrock O-ringen 96, den 21.-23. juni - arrangeret af Cork Orienteering Club, Irland.

Det var dog kun Palle og jeg som var aktive deltagere. Vi drog af sted en tidlig morgenstund fra Køge til lufthavnen.

Sirpa og Palle skulle flyve ved 9-tiden, og Birgit og jeg skulle først lette 1½ time senere. Vi skulle så mødes i Shannon lufthavn på Irland senere samme eftermiddag. Da vi ankom, havde de allerede

lejet bil og reserveret værelser til den sidste overnatning inden hjemrejsen ugen efter. Efter at vi havde fået anbragt vores ba-

gager i bilen, kørte vi sydpå mod Ballingearry. Her havde vi bestilt 3 overnatninger forud på en B+B. Vi ville godt have haft nogle flere

overnatninger, men der var optaget. Stedet var ret tæt på løbsområderne. Vore flinke værtsfolk skaffede os plads på et nærliggende B+B for de næste overnatninger. Her viste det sig, at der i forvejen boede 2 o-løbere. De var fra Odense, og den ene løb i samme klasse som Palle og jeg. Vi havde nogle dejlige ture i den sydvestlige del af landet fra disse opholdssteder i dagene inden løbene.

Dagen oprandt, hvor vi skulle ud på 1. etape. Vi kørte i god tid til stævnecentret. På det kort vi kørte efter, var der mulighed for at skyde genvej, så det prøvede vi. Det faldt ikke så godt ud. Da vi havde kørt i

godt en halv times tid, var vi tilbage ved udgangspunktet. Vi havde simpelt hen kørt i ring. Vi prøvede

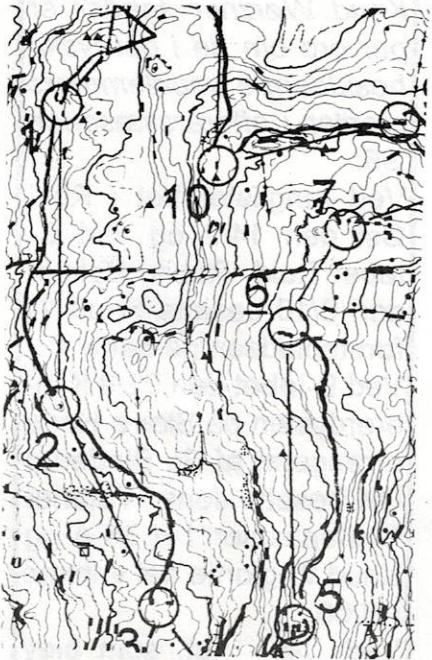
en gang til og kom da også ad nogle andre veje, men på et tidspunkt fandt vi ud af, at vi ikke vidste, hvor vi var på kortet. Fire

Palle, Kurt, Birgit og Sirpa - lige løbet i mål

mennesker, alene i verden, kikker på kort, hvor er vi? Vejskiltene er på gælisk, ingen trafik, ingen mennesker eller beboelse, høje bevoksede diger til begge sider, ingen ting at se (Palle -næsten alene i verden). Pludseligt kunne vi høre motorstøj, og rundt om et vejsving dukkede en lille skolebus frem. Vi fik den stoppet, og Palle kontaktede chaufføren, som fortalte, at vi ikke kunne køre den vej, som vi havde tænkt os, fordi der ikke var nogen vej. Så vi måtte endnu en gang tilbage til udgangspunktet. Vi var nu ikke mere i god tid, så vi måtte bide i det sure æble og køre ad en lidt større og sikker vej for at nå frem til tiden. Men Palle og jeg var ret sikre på, at skolebuschaufføren ikke havde ret. Når der var en vej på kortet, måtte der også være en i terrænet. Vi nåede nu frem til SC uden flere problemer. Palle skulle starte kl. 17.32 og jeg 17.44 Der var ca. 700 m fra SC til start, som lå 170 m højere oppe, og det var ikke ad stier, men gennem terrænet. Jeg havde fundet ud af; at ham, der vandt sidste år, startede 2 min. før mig. Så han var nok en rimelig god orienterer. Jeg fik første post samtidig med ham, *så han var nok ikke så god alligevel.* Vi var næsten samtidig ved de fire næste poster. Han løb først fra post 5 og lavede et venstre vejvalg. For at komme væk fra ham,

løb jeg højre om. Og væk det kom jeg. Jeg så ham ikke mere under dette løb.

Da jeg afsluttede mit løb, havde han været længe i mål. Han blev etter eller toer, og havde og havde jeg fulgt ham, havde jeg vundet første etape. Palle slog mig også med flere minutter og blev 2 eller 3, og jeg endte på 6. pladsen. Der var 17 startende i vores klasse. Næste dag skulle vi starte ved ettiden. Vi kørte igen i god tid. Vi fandt en ny genvej, der førte mod SC, som lå i samme retning som dagen før. Undervejs passerede vi en lille sidevej, som Palle og jeg blev enige om måtte være den, vi skulle været kommet ad dagen før,

(Fortsættes på side 18)

3
men som skolebusmanden sagde, ikke var der. Når jeg skriver veje, skal det nok lige oplyses, at de var så smalle, at 2 biler ikke kunne komme forbi hinanden, ligesom der var høje, bevoksede stendiger langs vejkanterne.

På 2. etape skulle jeg starte 4. min. før Palle. Denne dag skulle vi gå ca. 900 m fra SC og ca. 170 m højere op ad uvejsomme slugter til startstedet. Som sagt startede jeg 4 min. før Palle, og det gik strygende til 1. post. Ved posten tænkte jeg, at Palle nok ville vælge lige på til post 2, hvad der umiddelbart så ud til at være det bedste valg. Så jeg lavede et højre valg, der var noget længere, men mere sikkert - troede jeg. Da jeg nåede post 2, var Palle der også. Det var så de 4 minutter. 3. og 4. post får jeg før Palle (10-20 sek.), men så løb han ellers bare fra mig. Jeg så ham først igen, da jeg kom i mål. På disse to etaper var Palle ikke mindre en 18 min hurtigere end mig. Samlet placering efter de 2 løb: Palle nr. 2 og jeg nr. 7. Terrænet ved disse 2 løb var ret kuperet og med mange slugter, små og store moser, en del sten og små og store branter. Moserne var gyngemoser, som var tungt gennemløbelige på grund af høj græsbevækst. Så kortene var helt gule med nogle små prikker (sten) og korte og lange, sorte streger (branter op til 30 m høje), samt de blå moser. Ud

over græs var der ingen bevoksning. Efter løbet kørte vi hjem ad samme vej, som vi var kommet. Da vi kom til den tidligere omtalte sidevej, skulle vi overbevise pigerne om, at der var en vej, som angivet på kortet. Vi kørte og kørte. I starten var der asfalt, men siden holdt asfalten op, og så var det en grusvej. Efter endnu flere km blev det til hjulspor med mindre og store sten, som hele tiden slog op i vognbunden.

Hastigheden var nu mindre end 5 km i timen, men fremad skulle vi. Terrænet havde også skiftet karakter. Området, vi nu kørte igennem, var blevet til en stor tørvemose, så langt øjet rakte, og det var langt. Pludselig var der et led med hegn til begge sider. Palle ud og lukke op, og jeg kørte igen. Vi kørte nogle km endnu, og så hørte „vejen“ simpelthen op, (han havde sgu' alligevel ret, den busmand). Der var dog et spor videre frem, men der skulle mindst en højbenet 4-hjulstrækker til for at komme frem. Der var så ikke andet at gøre end at vende vognen og køre hele den lange vej tilbage. På det tidspunkt var grænsen for nydelsen af naturen - fra bilen - for Sirpa og Birgit nået. De ville ikke køre med os, før end vi var kommet tilbage til den lidt bedre grusvej. Så de begav sig til fods tilbage ad den stenede vej. Det gav selvfølgelig en lidt større

frihøjde på bilen, hvorefter Palle og jeg stille og roligt kørte nogle km tilbage for at afvente deres ankomst. Da vi kom tilbage til vores logi, hængte vi løbstøjet til tørre og badede. Derefter kørte vi til "Creedons Hotel" i Inchigeelagh, som kun var få km fra, hvor vi boede. Her kunne vi få starttider til 3. etape, hvor der var jagtstart. Vi spiste irsk stuvning (ægte) på hotellet. Bagefter var vi på en pub lige over for hotellet, hvor vi fik en enkelt eller to pint "Guinness". Vi havde læst og hørt om, at på de irske pubber blev der sunget meget, så Sirpa havde været så forudseende at medbringe sangbøger, så vi rigtigt kunne synge, hvis det skulle blive aktuelt. Men der var ingen, der sang denne aften, eller også var vi der ikke længe nok.

På 3. etape var det et anderledes terræn end ved de to forgående løb. Det var ikke så kuperet, og i forhold til startstedet vendte det mod syd - den vej vi mest skulle løbe. Der var en hel del lange smalle moser, som alle var øst/vestvendte. På den sidste tredjedel af banen var der en del bevoksede diger og lidt småkrat/skov. Det var lidt svært at holde styr på moserne. Således fik Palle post 3 før post 2, men så kunne han da finde ud af, hvor han var. Jeg havde også problemer med post 2. Med hjælp af kompas og en vindmølle kunne jeg dog pejle mig ind til posten. Resten af løbet gik fint for

mig. Mellem posterne 10 og 11 havde jeg løbet to englændere op. De var lige foran mig på vejen til post 12, som var i sydkanten af en lille tæthed. Jeg havde set på kortet, at jeg skulle til højre lige før to større tætheder (50x50 m), men vi løb alle tre forbi den første tæthed, inden vi drejede til højre, hvilket jeg var klar over, men det var de ikke. Så de kikkede til venstre efter den lille tæthed, hvorimod jeg, som løb bagest, så til højre og fik den lille tæthed med posten. Jeg fik klippet, uden de opdagede det, og løb så „søgende“ videre efter dem. Da vi var kommet langt nok væk fra posten, sivede jeg væk. Og så gik det alt, hvad remmer og tøj kunne holde mod de sidste to poster og mål. Der gik flere minutter, inden de to englændere dukkede op i målslusen. Jeg havde en rimelig god tid på denne etape (nr. 2) og avancerede fra 7. til 4. pladsen. Palle sluttede på en samlet 2. plads og modtog en flot præmie. Det var 3 spændende løb. Et skønt landskab og et stævne som varmt kan anbefales (små 500 deltagere) i forbindelse med f.eks. ferie. Det var fjerde gang Odense-løberne var derovre.

Vi havde endnu nogle dage derovre, hvor vi havde nogle dejlige udflugter i det meget skønne landskab i det sydvestlige Irland.

Kurt Dose